

kassen, maatte betragtes som en Enhed, og ud fra denne Betragtning maa man ogsaa sige, at de to Ting ikke have noget med hinanden at gøre.

Men for at komme tilbage til den ærede Ordfører vil jeg sige, at det godt kan være, at de Udtalelser, han rettede mod os, egentlig ikke særlig toge Sigte paa os. Det kan godt være, at den ærede Ordfører sigtede mere i anden Retning. Det hænder jo ikke saa sjældent, at Kusken slaar paa Hammelen, men mener Hestene. Den ærede Ordfører er jo for Tiden Kusk for Venstrereformpartiet, og det kan være, at han har sigtet fuldt saa meget i anden Retning, nemlig efter en Side i sit eget Parti, som efter os. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage), som er den ærede Ordførers Partifælle, har i Skattekommissionen taget Forbehold over for flere af Flertallets Forslag, og det ærede Medlem har ved 2den Behandling udtrykkelig — forekom det mig — forstærket dette Forbehold, idet han udtalte, at hvis der virkelig blev Udsigt til, at Reformen kunde blive gennemført, vilde han forbeholde sig at søge de Forandringer gennemførte i Forslagene, som han fandt, de burde undergaa. Og naar man ser paa det Standpunkt, som det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds har indtaget, og sammenholder dermed det Standpunkt, som den ærede Ordførers øvrige københavnske Partifæller indtog i Fjor, da vi ved 3die Behandling stemte om Tiendeloven, idet de alle vare fraværende, eller i alt Fald ikke deltog i Afstemningen, skønt 2—3 af dem vare til Stede i Salen i en Vinduesfordybning, medens Afstemningen stod paa, mens Bygen drev over, og naar man endvidere sammenholder dette med, at en anden af den ærede Ordførers københavnske Partifæller, et Medlem i Landstinget, under Forhandlingerne i 1894 om den gældende Tiendelov stillede sig saaledes, at han fandt, at denne Lov stillede alt for store Krav til Statskassen, Krav, som han opgjorde til 11—12 Mill. Kr., og udtalte, at der ikke var Spor af Mening i at lade Statskassen gaa til en saadan Udgift for at lade Bønderne komme af med en Afgift, som var saa let og behagelig som Tienden; det var ren „Sentimentalitet“, at denne Byrde var trykkende, mente han — naar man, som sagt, sammenholder alt dette, kunde den ærede Ordfører maaske nok have Grund til at frygte for Frafald andre Steder end fra os, saa at det i Virkeligheden maaske var i den Retning, han sigtede, da han

talte, som han gjorde. I Aar stemte den ærede Ordførers københavnske Partifæller vel nok for Tiendeloven. Nu kunne de jo gøre det i Henhold til det Forbehold, som det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds har taget.

Endelig skal jeg gøre en Bemærkning om Sammenhængen i Skattekommissionen mellem de 4 Skattelove. Jeg udtalte ved første Behandling, at naar mine Meningsfæller og jeg ikke allerede i Skattekommissionen vare gaaede med til Forslaget om en Forandring af den kommunale Beskatning, skyldtes dette blandt andet, at de 4 Forslag ikke forelaa i Skattekommissionen som samhørende. Denne Opfattelses Rigtighed er bleven bestridt saavel af den ærede Ordfører som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Naar begge de to ærede Medlemmer have paastaet, at den Enighed, der var opnaaet om de tre Skattelove, kun var foreløbig, og at den i sidste Instans var betinget af, at der ogsaa opnaaedes Enighed om den fjerde, er det jo ikke tilladt at tvivle om, at dette har forholdt sig saa; men saa maa jeg gøre opmærksom paa, at det maa referere sig til de mere private Forhandlinger, der ere foregaaede i de snævrere Underudvalg, hvortil mine Partifæller og jeg kun i et enkelt Tilfælde have haft Adgang. I Skattekommissionen har dette Synspunkt ikke været gjort gældende. I den Henseende kan jeg henvise til Skattekommissionens Beretning Side 10, hvor der meget tydeligt staar, at der var opnaaet Enighed om de 3 Skattelove, længe inden der kunde vides noget om, hvorvidt der ogsaa kunde opnaas Enighed om det fjerde Forslag, og der staar intet om, at der var taget noget Forbehold over for de 3 Forslag af Hensyn til, hvordan det gik med det fjerde Forslag. For at henvise til et uvilligt Vidne desangaaende, som ganske deler min Opfattelse, skal jeg henvise til det ærede Medlem for Randers (Knudsen), idet jeg har forvisset mig om, at dette ærede Medlem i det Stykke har ganske samme Opfattelse som jeg. Jeg betragter ganske vist ikke denne Sag som væsentlig, men har kun ønsket at oplyse dette for at hævde, at jeg ved 1ste Behandling var i min fulde Ret til at udtale mig, som jeg gjorde.

Sluttelig skal jeg paa det varmeste anbefale samtlige Forslag. Jeg vil meget ønske, at de alle maa blive gennemførte uforandrede — ja, kunne de blive forbedrede, vil det jo kun være saa meget